

Constantin PARASCHIVESCU

Jaloane profesionale

În prima jumătate a lunii octombrie, Teatrul „Sică Alexandrescu” din Brașov prezenta în capitală o adevărată „microstagionă” compusă din șase spectacole: *Iubiri neterminate* de Paul Edmond, regia Alexandru Colpacci, *Cui i-e frică de Virginia Woolf?* de Eduard Albee și *Tartuffe* de Molière, regia Mircea Cornișteanu, *Șantaj* de Liudmila Razumovskaia, regia Claudiu Goga, *Canaliile* după *Volpone* de Ben Jonson, regia regretatului Adrian Lupu, *Marat-Sade* de Peter Weiss, regia Kincses Elemer. După cum se vede, un repertoriu de dramaturgi străini, clasici și contemporani, cu semnături regizorale diferite. Ceea ce poate fi un indiciu de program, prin valorificarea unor teme universale cu rezonanță actuală și propagarea unor teme contemporane despre condiția umană. Totodată, de diversitate stilistică, regizorii propunând fiecare altă fațetă a teatralității moderne, de la realismul trăirii dramatice (*Cui i-e frică de Virginia Woolf?*, *Șantaj*) la sugestia polemică (*Marat-Sade*) sau parodică (*Tartuffe*, *Canaliile*). Ar fi urmat o

conferință de presă la UNITER, organizată de secția română a Asociației Internaționale a Criticilor de Teatru, cu dezbaterile acestor spectacole, amânată însă, atunci, datorită pierderii unui remarcabil membru al secției. Reprogramată acum, cu prilejul premierei spectacolului *Euridice* de Jean Anouilh, în regia lui Dinu Cernescu (6 noiembrie 1999).

Din opiniile exprimate, se poate reține aprecierea pentru manageriatul eficient al directorului Mircea Cornișteanu, care a reușit să scoată teatrul dintr-un anonim provincial, valorificându-i potențialul artistic până la prestigiul unuia dintre cele mai bune din țară. De asemenea, o fericită armonizare a forțelor mai experimentate cu cele ale generației tinere și cristalizarea unui climat de emulație creatoare.

Din fișa de creație publicată în caietul-program (redactor Diana Roman), reiese că regizorul Dinu Cernescu se întâlnește pentru a doua oară cu colectivul brașovean, după peste treizeci de ani. Cu care descifrează acum una dintre „piesele negre” ale dramaturgului francez Jean Anouilh, scrisă în timpul celui de-al doilea război mondial, *Euridice* (1941). Protestatar și prolific, Jean Anouilh – „cel mai puternic și mai crud dintre temperamentele dramatice ale epocii”, cum îl numește un istoric literar – și-a împărțit opera în „piese negre” și „piese roz... strălucitoare, scrâșnite, costumate...”, delimitări de

oarecare nuanță de ton, nu de esență. Dramele lui n-au aspect sumbru, farsele nu dau în hohot, sunt mai mult expresia unei ironii amare. În unele cazuri, reactualizează revolta unor spirite legendare – Ioana d’Arc, Thomas Becket –, în altele prelucrează mituri în limbaj contemporan – *Antigona*, *Medeea*, *Euridice*, mituri ce devin alegorii ale lumii moderne, cu nuanțe parodice. O lume în deriziune. Cum e și azi?...

Spectacolul se desfășoară cu publicul pe scenă – prilej de a simți pe propria-i piele curentul de aer rece ce bântuie pe-acolo! În decorul unui bufet de gară și în cel al unei camere de hotel, cu pereți afumați, sordid, unde nici coloanele de sprijin nu-și regăsesc funcția (Mihai Mădescu). Cu nuanțe parodice în evoluția unor personaje cabotinizate de vreme – *Mama*–Paula Ionescu, *Tatăl*–Costache Babii, *Vincent*–Mircea Andreescu, *Dulac*–Dan Săndulescu; savuros ambiguu – *Chelnerul*, *Cameristul*–Gabriel Săndulescu; sau de o ambiguitate mai pronunțată – *Di. Henri*–Viorica Geantă Chelbea. Eroii poveștii de dragoste, *Orfeu* și *Euridice*, sunt talentații tineri Marius Cordoș și Mara Nicolescu, pătimiși, sinceri, autentici. Se reține și apariția îndurerată a lui *Mathias*–Traian Grlgoriu, prin conturarea unei sugestii din îmbinarea celor trei linii, de parodie, ambiguitate și naturalețe în joc, care ar fi definit mai bine tâlcul alegoriei.